

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3720/2548

นายเพชร ศรีศิลป์โจทก์ นางนงค์เยาว์ หมอกระชัย กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1754

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ได้ที่ดินพิพาทพร้อมสิ่งปลูกสร้างมาระหว่างสมรส ทรัพย์พิพาทจึงเป็นสินสมรสที่โจทก์และ ข มีสิทธิคนละครึ่งหนึ่ง เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ให้ความยินยอมด้วย ข. จึงไม่มีสิทธิทำพินัยกรรมยก ทรัพย์พิพาทเกินกว่าส่วนของตนให้แก่จำเลยทั้งสองได้ เมื่อทรัพย์พิพาทส่วนที่โจทก์ฟ้องขอแบ่ง เป็นสินสมรสไม่ใช่ทรัพย์มรดกจึงไม่อยู่ในอายุความ 1 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 1754

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันจดทะเบียนแบ่งแยกที่ดิน หนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) เลขที่ 613 ให้แก่โจทก์ครึ่งหนึ่งเป็นจำนวนเนื้อที่ 85 ตารางวา พร้อมแบ่งสิ่งปลูกสร้างบ้าน 3 หลังให้แก่โจทก์ครึ่งหนึ่ง หากแบ่งไม่ได้ให้เอาทรัพย์พิพาท ออกขายทอดตลาดนำเงินมาแบ่งให้โจทก์ครึ่งหนึ่ง จำเลยที่ 1 ให้การขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 2 ขาด นัดยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันแบ่งที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง (บ้าน 3 หลัง) บนที่ดินหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. 3 ก.) เลขที่ 613 ตำบลโพหนอง (ตำบลในเมือง) อำเภอเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ให้แก่โจทก์ครึ่งหนึ่ง หากแบ่งไม่ได้ให้นำที่ดิน พร้อมสิ่งปลูกสร้างออกขายทอดตลาดนำเงินมาแบ่งให้โจทก์ครึ่งหนึ่ง จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืน จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟัง เป็นยุติว่า โจทก์เป็นสามีโดยชอบด้วยกฎหมายของนางเขียน โดยจดทะเบียนสมรสกันเมื่อเดือน เมษายน 2526 ไม่มีบุตรด้วยกัน ที่ดินพิพาทเดิมเป็นของนายสุวรรณ โอนขายมาเป็นสิทธิชื่อนาง เขียนเมื่อปี 2530 ต่อมามีการปลูกสร้างบ้านบนที่ดินหลายหลัง และปี 2540 นางเขียนได้ทำ พินัยกรรมเอกสารฝ่ายเมืองยกที่ดินให้แก่จำเลยทั้งสองรวมทั้งที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่พิพาทด้วย จำเลยทั้งสองเป็นบุตรนางเขียนกับสามีคนก่อน มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสอง ประการแรกว่า ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างที่พิพาทเป็นสินสมรสระหว่างโจทก์กับนางเขียนหรือไม่ โจทก์มีนายสุวรรณเจ้าของที่ดินเดิมมาเบิกความเป็นพยานสนับสนุนว่าพยานได้ออนขายที่ดิน พินาทให้แก่โจทก์และนางเขียนซึ่งเป็นสามีภริยากันเมื่อปี 2530 ตามสารบัญชีจดทะเบียน เอกสารหมาย จ.3 โดยโจทก์ให้ใส่ชื่อนางเขียนเป็นผู้รับโอน ส่วนจำเลยทั้งสองอ้างตนเองเบิกความ ว่านางเขียนได้ซื้อที่ดินพิพาทตั้งแต่ปี 2524 และปลูกสร้างบ้านบนที่ดินก่อนนางเขียน จดทะเบียนสมรสกับโจทก์ แต่เพิ่งมาโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินทางทะเบียนในปี 2530 เห็นว่า โจทก์มีนาย สุวรรณเจ้าของที่ดินเดิมเป็นพยานคนกลางมิได้มีผลประโยชน์กับฝ่ายใดมาเบิกความประกอบการ โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทว่าโอนขายให้แก่โจทก์และนางเขียน เมื่อปี 2530 คำเบิกความของนาย สุวรรณมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ส่วนจำเลยทั้งสองคงมีแต่คำเบิกความลอยๆ ว่านางเขียนซื้อที่ดินพิพาท ตั้งแต่ปี 2524 แต่ยังไม่สามารถจดทะเบียนโอนให้แก่นางเขียนได้เนื่องจากที่ดินติดจำนองอยู่นั้น เห็นว่า หากนางเขียนซื้อที่ดินพิพาทตั้งแต่ปี 2524 จริง การที่ที่ดินพิพาทของนายสุวรรณติดจำนอง อยู่หาเป็นอุปสรรคในการที่จะโอนกรรมสิทธิ์ซื้อขายกันไม่ เพราะนายสุวรรณยอมได้เงินจากการ

ขายไปชำระหนี้เพื่อไถ่จำนองได้ พยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักให้น่าเชื่อว่าพยานหลักฐานจำเลยทั้งสอง ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ที่ดินพิพาทพร้อมสิ่งปลูกสร้างโจทก์และนางเขียนได้มาระหว่างสมรส จึงเป็นสินสมรสที่โจทก์และนางเขียนมีสิทธิในทรัพย์พิพาทนั้นคนละครึ่งหนึ่ง เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ยินยอมด้วย นางเขียนจึงไม่มีสิทธิทำพินัยกรรมยกทรัพย์ที่พิพาทเกินกว่าส่วนของตนให้แก่จำเลยทั้งสองได้ ปัญหาต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายมีว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความมรดกหรือไม่ เห็นว่าเมื่อทรัพย์พิพาทส่วนที่โจทก์ฟ้องขอแบ่งเป็นสินสมรสไม่ใช่ทรัพย์มรดก จึงไม่อยู่ในอายุความ 1 ปี ตามมาตรา 1754 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น" พิกษายืน

องค์คณะ

ชุตินา จงสงวน · หัสดี ไกรทองสุข · กนก อินทร์มพรรย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3720/2548>